

ikke havde forbedret sig, da jeg nu traadte til, besluttede jeg mig til paa ny at indbringe Lovforslaget, og det var da naturligt, at det blev indbragt i Folketinget, hvor Behandlingen ikke var ført til Ende. Det blev indbragt med nogle faa Ændringer, som jeg havde tilladt mig at foretage. De væsentligste af disse skal jeg her nævne.

For det første foreslaar jeg, at de ueksaminerede, ustuderede, som man kalder dem, som faar Adgang til at søge Præstevirksomhed, ikke kan ansættes, medmindre Menighedsraadene i vedkommende Menigheder enstemmigt indstiller dem, eller, hvis Enstemmighed ikke er til Stede, at saa dog $\frac{3}{4}$ af Vælgerne til Menighedsraadet stemmer for at indstille dem. Jeg mener, at en saadan Bestemmelse er nødvendig, hvis der ikke skal blive alt for stor Splid om Ansættelsen af Lægfolk i Præsteembederne. — Endvidere har jeg foreslaaet at samtlige de under 2—6 nævnte, d. v. s. alle de, der ikke er teologiske Kandidater, men som herved faar Adgang til Præsteembederne, ikke kan beskikkes, medmindre de er mindst 35 Aar; jeg mener, at man maa kræve, at det er Folk i en modnere Alder, som faar denne Adgang.

Endelig har jeg udtrykkelig foreslaaet i Lovforslaget, at samtlige, som her faar Adgang til Præsteembederne, skal erklære sig villige til at aflægge Præsteløfte. En saadan Bestemmelse behøves formentlig slet ikke i Lovforslaget, thi det maa være en Selvfølge, at der ikke kan ansættes Mænd i Præsteembederne i den danske Folkekirke, medmindre de aflægger Præsteløftet, men da der i Folketinget var udbrudt en Strid om dette Punkt med den tidligere Kirkeminister, en Strid, der udbrød ved Behandlingen af de sønderjydske Lovforslag, mente jeg det rimeligt, at man udtrykkelig satte det ind i Lovforslaget her, saa er der ingen ting at tage fejl af. Jeg skal dog gøre det høje Ting opmærksom paa, hvad det for øvrigt maaske allerede har lagt Mærke til, at i et lignende Lovforslag, der snart kommer her til Tinget, om Besættelse af Præsteembeder i Sønderjylland, er det Parti, hvortil jeg hører, gaaet med til at undlade at kræve dette Præsteløfte af Frimenighedspræster i Sønderjylland og af dansk-amerikanske Præster, der er fødte i Sønderjylland. Der har været et Ønske i Sønderjylland om saadanne Lempelser, og vi er gaaet ud fra den Betragtning, at den sønderjydske Landskirke, der nu gaar over til vor Folkekirke, burde have en saadan Imødekommen, idet de frie Præster, der findes dernede, har gjort saa lang og tro

Tjeneste paa den luthersk-evangeliske Kirkes Grund, at vi mener at kunne se bort fra at kræve Præsteløfte af dem. Det er en Undtagelse, og naturligvis en Undtagelse, der har svækket vort Krav her om Præsteløfte, men dog en Undtagelse, som jeg har ment at kunne gaa med til i Anledning af, at vi faar Sønderjylland tilbage. Det er saa stor en Hovedbegivenhed for os, at jeg har ment at kunne imødekomme Sønderjyderne paa dette Punkt. Der er imidlertid ikke Enighed derom, idet det konservative Folkeparti har taget Afstand paa dette Punkt i det sønderjydske Lovforslag. Man vil ikke stemme for det, men dog heller ikke, henset til hele Forholdet, som det ligger, stemme derimod. — Man har altsaa her et Forslag, gaaende ud paa, at Præsteløftet skal aflægges, og det er ogsaa naturligt; thi som jeg nævnte før, er det et Krav, der hidtil har været stillet til alle, der skal beklæde Præsteembeder i Folkekirken. Og desuden er Forholdet i Praksis, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, det, at alle de, som der er Tale om her kan komme i Betragtning, gennemgaaende er villige til at aflægge Præsteløftet. Der er adskillige dansk-amerikanske Præster, som man kalder dem, der ønsker at komme tilbage og virke som Præster her, fordi Forholdene i Amerika er blevet vanskelige, idet der er kommet en særlig Sprogbevægelse derovre i Retning af at kræve Engelsk. Disse Præster derovre i begge de danske Kirker, baade den forenede og den grundtvigske, har ikke alene aflagt et lignende Løfte, som i konfessionel Henseende ganske svarer til vort Præsteløfte, men de er ogsaa villige til, naar de kommer her hjem, at aflægge Præsteløftet. Og det samme gælder formentlig om Missionærerne, der kommer fra Missionsmarken. De har ligeledes aflagt et Løfte af ganske tilsvarende, konfessionelt Indhold.

Endelig findes der i § 3, som jeg har foreslaaet, noget, der gaar lidt udenfor Reglerne med Hensyn til vore Lønningsforhold og vor Lønningsanciennitet. Jeg har ment, at det vilde være nyttigt, naar man vilde afhjælpe Præstemangelen, at gøre Vejen let for de teologiske Kandidater, der har taget Arbejdet op i Skolen eller andre Institutioner. I den almindelige Lønningslov er der ogsaa en Bestemmelse om, at saadanne Folk, som der her er Tale om, kan faa indrømmet en Anciennitet med Halvdelen, højst 9 Aar. Jeg har her foreslaaet, at Folk af den Art i dette Finansaar skal kunne faa hele deres Tjenestetid regnet med til deres Lønningsanciennitet. Det vil bewirke, at de, uden at lide noget synderligt